

Puntje van kritiek

Gert Vande Broek, coach van de Yellow Tigers, kijkt aandachtig toe tijdens het voorbije EK in Servië. Enkele speelsters beschuldigen hem van emotioneel misbruik. © BELGA

Kinderen van de *Collaboratie*, daarna *Kinderen van het Verzet*, gevolgd door *Kinderen van de Holocaust*: interessante tv. Ook *Kinderen van de kolonie* en van de *migratie*: relevant. De klonen en van de topsport is van dezelfde programmamakers maar heet dan weer *De prijs van de winnaar*. Vreemd, maar nog vreemder en totaal onbegrijpelijk is dat dit programma het scherm haalde.

Aflevering één van *De prijs van de winnaar* was een herhaling van zetten: nog eens die eetstoornissen, nog eens de dwangarbeid in de gymzaal, nog eens de druk van de trainers, nog eens die moeite om blij op de carrière terug te blikken (dat komt wel, over een paar jaar). Er passeerden ook een paar nieuwe namen de revue. Toevallig of niet mannen want anders denken we nog dat alleen vrouwen kunnen zeuren. Zoals de immer bereidwillige Bashir Abdi, die kwam zeggen dat topsport hard is. Van een openbaring gesproken.

In deel twee doken basketbalspelers Tomas Van Den Spiegel en Retin Obasohan op, en hun quotes pasten als een tég op een varken. Was deel één over bodig, dan was het al bij al onschuldig. Deel twee daarentegen was journalistiek oneerlijk en Canvas-onwaardig. Vilein was het. Naar het schijnt was bij de VRT en Sporza het kot te klein toen men tweede/zag welke richting de tweede aflevering uitging. De Canvas-bazen verdedigden zich met “dit programma doet niet aan journalistiek, het laat de mensen verhalen vertellen”. Puntje van kritiek waard toch, deze aanpak.

Soms dringt een journalistieke benadering zich op. Met *Kinderen van de Holocaust* is het makkelijk. Je laat de geïnterviewden hun verhaal doen en behalve een handvol negationisten weet iedereen dat de Jodenvervolgung echt is gebeurd. Er is met andere woorden geen behoefte aan een tegenwoord van een nazi die zich excuseert voor of contextualiseert wat er in de concentratiekampen is gebeurd.

In deel twee van *De prijs van de winnaar* was tegengewicht wel op zijn plaats, al was het maar omdat het programma een regelrechte karaktermoord pleegde op iemand van wie de naam niet eens werd genoemd. Nuance en tegenwoord ontbraken totaal. Dit was een georchestreerde aanval, een zelden geziene beschadigingsoperatie. Alles netjes inblikken en net voor de aflevering op antenne gaat de belagde de beelden tonen en om een reactie vragen, dat doe je hooguit

met Steve Bakelmans. Niet met een bondscoach die altijd voor- en tegenstanders zal hebben en tegen wie in deze problematiek (soms familiale) agenda's spelen.

In tijden van media die elkaar achternalopen, om vervolgens allemaal als konijnen naar een lichtbak te staren, beperkte de perversiteit zich niet tot de uitzending. Die liet eerst de volleybal-speelsters unisono inhakken op de bondscoach, waarna de site Sporza de smeugige passages selecteerde. De uitzending had al bijna geen context en die was nu helemaal weg.

Pas op, het was niet allemaal slecht. Een speelster vond hem wel een heel erg goede coach, de op één na beste zelfs. Haar beslissing om te stoppen had ze al maanden geleden genomen, en dat had ze de coach toen ook meegedeeld. Ze hadden dat uitgepraat, maar haar exit maakte ze nu pas wereldkundig. Toevallig in harmonie met het salvo van het vuurpeloton. Klein detail: als er een andere bondscoach komt, zou ze misschien wel overwegen om terug te keren. Hallo zeg.

Vervolgens gingen ook de andere media erop door. Experts die van ‘grensoverschrijdend gedrag’ hun coreoverschrijdend gemaakt en professoren sportpedagogiek zonder de minste millimeter in topsport mochten hun mening geven. Frituristen die het over de keuken van Peter Goossens hebben, zo klonk het.

België's beste volleybalspeelster aller tijden was heel snel opgestaan ter verdediging van de bondscoach. Die tegenstem verzoop in de beschuldigingen. Ook de huidige hoofdaanvalster (voorlopig de nummer drie, maar hard op weg op de tweede beste Belgische aanvalster te worden) kwam hem spontaan verdedigen. De huidige nummer

twee viel hem af, dat klopt, maar die is dan ook uit de nationale ploeg gezet.

Er zijn minnen, maar er zijn ook plussen in deze affaire. Precies dat had Canvas en de andere media moeten aanzetten tot meer voorzichtigheid. Hoe zwaar de minnen nog zullen wegen na het onderzoek en of de plussen de minnen uitstrepen, dat wordt nu uitgezocht door een magistratuur aangesteld door de minister van Sport. Afgezien van de vaststelling dat wij ongeveer het enige land ter wereld zijn waar de minister van Sport tussenkomt als de bondscoach het meelees heeft met zijn (ex-)internationals (en rechters zich bemoeien met veldlooptselecties) is een onderzoek naar de totstandkoming van dit programma en de kwaliteitscontrole bij Canvas evenzeer op zijn plaats.

Deel twee van 'De prijs van de winnaar' over de bondscoach volleybal was journalistiek oneerlijk en Canvas-onwaardig